

ישגי שם חץ שלוח. הרבית לדרב תחנונים אל בני העיר, של שנו. הזכרית להם את דברי ימי אבותיהם ומפלותיהם, מטיף, כי נאה ליושבי ארץ קודש להביא קיד את כל מישפטם בודי האלוהים ולמאוס בכוח זרוע האדם...

טיטוס סגר על כל מוצאי העיר. הרעב גבר והגנות מלאו נשים ועוללים גוועים וברחובות נערמו פגרים. אני יוספוס פלוויוס לא חדלתי לדבר שלום אל יושבי העיר וטיטוס הגביר את המצור, עד שהעיר החלה נופלת. ראיתי את הרבה בית בוער כולו ומכל פינותיו יצאו להבות-אש. אולם נחלי הדם גברו על להבות האש, מת העם שעניו טחו וטפשו לבו. גם ראשי הקנאים שמעון בריגורא ויוחנן מגושה-לב הסגירו עצמם לרומאים.

אני יוספוס פלוויוס המשכתי להיווכח בכך שאני חכם מדי בשביל מילחמת-שיחור, וכי נגמלתי מכל משובות ולדותי. ואחרי מפלת וכניעת ירושלים עקבתי אחר הסיקריים שברחו למרוד, וכבשו בהנהגת אלעזר בן-יאיר את מוצאי מצדה. עקבתי אחר מפלתם העלוי מה והגיבורה שכלתה את שאריות, חלומות, תיקוות וצרכי הקיום היהודי הלאומי.

„המלוכה שנשבעתי לה אינה ציון“

אני יוסף בן-מתתיהו המכונה יוספוס פלוויוס שהייתי קאי ועבד לקיום היהודי הלאומי וכן למישי-פחת הכהונה באתי בחזרה לרומא. הייתי כעשר שנים ברווחה, וחיברתי את „מילחמות-היהודים“, ובחנתי אותו גוש לאומי מפקה, וניסיתי לבאר כיצד כנתה לה בעקריה הלאומית וכיצד שבו אחי היהודים להלך אחר השכל הישר. כאן ברומא הבנתי שכל חיי ומעללי, תיק-ווי ותהפוכותי נועדו על-מנת שאכתוב על מילחמת-היהודים האחרונה, המילחמה שהועידה לפזרם בעמים. ניצולי המילחמה בין אנשי החיל לבין נרפי-הרוח, מיל-חמה שנקטתימה בנצחונם של האחרונים, מילחמה שבין מישבריה נטרפה אוניית היהודים בים הסוער. מי לא לא אני חייב לכתוב על מילחמת-היהודים? התבוננתי בה מראשיתה ועד לסופה המר. לא עצמתי עיני כאשר שרפו עת אפר את ירושלים ואת המימקדש. אתם אחי היהודים זנתם אותי, את מעשי וסיפרי

לכך חובה, חשבתם אותי לבוגד בעמי ובארצי, לא האמתם שידי רעדו בעת כתיבת מגילת החורבן הארוך כה, ואינכם חשים כלל למי ולמה השקעתי בספרי ובחיי את הדמעות על חורבן עמי. כינתיים אותי „נמכר לעקר“, „הבוגד בעמו“. התעלמתם מכך שהקנאים ניסו לשווא את האלוהים — והוא לא עמד בניסיון ולא רצה לצאת לקרב בצבאותיהם.

שמתם אותי ללעג קלס ולצחוק, לרדל-לב ובוגד בעמו, הבאתם לכך שחוקי המוסר הלאומי גזרו עלי משפט נחרץ והתעלמתם מכך שאני המראתי מעלי-כס כנשר גאה, והשתחררתי ממכללי המוסר החברתי והלאומי, עצמתם עיניים על-מנת שלא להבחין באלו-הים שנטש את ירושלים והפך אלוהי העולם כולו, ושלעולם לא תשוב לה עוד התיאפרת הלאומית המט-עה הזאת. כבלי המוסר החברתי והלאומי שלכם מרוי ממים מעם את יוחנן מגושה-לב ואת שמעון בריגורא גיבוריכם, שגם הם לא מצאו די אונים בנפשם למות כראשי צבאות ישראל בהגיע עת פקודה, ולאווית-השיל-טון היתה קרובה להם מאהבת ירושלים.

רק לפני ימים לא רבים נפשתי כאן ברומא בחברי למרד משכבר הימים ושונאי: בהווה, יוחנן מגושה-לב,

כיום עבדו של מרלוט, סטואיקן כולו, בוחן את הגורל ובו הגדולה האנושית מהולה במפלה ובאי-רוניה של המציאות. יוחנן, ששלח רבבות יהודים למוות, הנחיל מפלות ונחל מפלות. הוא ניצב גאה ורטייה שחורה על עינו. יוחנן שהיה אציל כפרי מן הגליל, טען באוזני ובאוזני הנוכחים על כך שהאמין בזמנו שאסרנו מילחמה למען ה' ונגד יופיטר. הוא המשיך ותיאר את תועבות ירושלים הנצורה, אותו ואת שמעון בר-גורא הנוטלים במיקדש את הטלאים האחרונים המיו-עדים לקורבן-התמיד, אכלו את בשרם והכריחו את הכוהנים לכרסם את העצמות.

מעודי לא נטיתי חיבה ליוחנן מגושה-לב. הוא היה גיבור העם, ואילו אני הבוגד בעם. גם ידעתי שליגבור לאומי צריך שיהיה מראה פאתטי, רומנטי ומעניין. והנה יוחנן אומר לי כי המילחמה לא היתה לא למען ה' ולא למען יופיטר — אלא למען מחיר השמן, היין והדגניים, ואילמלא אצילי וכוהני ירושלים לא היו מטילים מיסים כבדים על יבולי הגליל היו אלוהים ויופיטר חיים עוד זמן רב בשלום. יוחנן מגושה-לב יישר הרטייה על עינו האחת, וקינה דימעה מהאחרת. כיום אני האיש יוספוס פלוויוס היושב ברומא בשנת תתל"ב להיווסד העיר ובשנת ג' תתל"ב לבריאתי העולם אין לי שום צד השווה עם האיש יוסף בן-מתתיהו שהיה שר-צבא בגליל בשעתו, מורד ובוגד. הסופר פלוויוס רואה רק בעיניו סיפורי ומדעי את המעשים שעשה אותו יוסף בן-מתתיהו הכהן. אני רואה עצמי כיום עולה לאין-ערוך על יוסף מלפניו, על אותו איש מת שנפטר מן העולם. כיום אני ממציא לעולם העתיד את קורות עמי המופלאים בעברו. משך עשר שנים הגיתי ובחנתי ושאלתי: מה תפקידו של סופר עברי כעת, לאחר השיעבוד המדיני? והיום ידעתי שיש לנצח את רומא מבפנים, ולהצניג את הרוח היהודי בכל גדלותה, ולכתוב ספר שיישאר לדורות.

אני יוספוס פלוויוס חלמתי ליהפך ברומא אזרח-עולם, וכתבתי לעצמי מזמור לאזרח-העולם: „הודו לאדוני ובזבו עצמכם על פני הארצות / הודו לאדוני ובזבו עצמכם על פני הימים / עבד הוא האיש הקושר נפשו לארץ אחת. / שם המלוכה שנשבעתי לה אינה ציון / תבל שמה...“

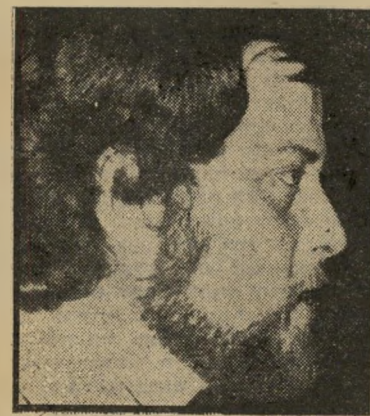
(על-פי „מילחמות-היהודים“, ג. הבניס, לליאון פויכטוואנגר)

רב-אלוף גור מפרסם את הסופר מוטה גור בגלי צה"ל * גוש*

אמונים מנציח את א. ב. יהושע * עליזה בגין אוהבת לקרוא ספריה

של. אנטישמית * אדם ברוך קוטל את אילנה גור בת"א

שבניגוד לסרטים אחרים של תיאטרון שידורי ישראל, יוקרן סרט זה במסגרת התוכנית השעה השלישית, ובעיקבותיו ייערך דיון „מאונן“ ● הסופר הספרדי הגולה הורחה סמברון, מחבר המסע הגדול שהוא המעולה בספרים שראו אור על השואה (וראה אור בעיברית בהוצאת ספריית פונטים) ומחבר מותו השני של ראמון מרסר, בדיית המתארת את המתחולל בראשו של האיש שרצה את ליאון טרוצקי במכסיקו, שב מגלות של שנים רבות לספר ומונה כחבר מועצת-המנהלים של חברת הסרטים פרופילמס. סמברון התפרסם בממלכה השביעית' בכתיבת התסריטים להמילחמה נגמרת לאין רנה, z וההודאה, סרטיו של קוסטה גאוראס ● סקר שפורסם החדש בקאהיר קובע, כי מיסר האנאלפבתים במצריים גדל ללא-הרה, וכיום 13 מיליון מאזרחיה אינם יודעים קרוא וכתוב ● בהתקפה חסרת-תקדים יצא מבקרה-אמנות של ידיעות אחרונות, אדם ברוך, על פיסלה של אילנה גור שהוצב על-ידי עיריית תל-אביב בכיכר לונר דון. בקביעה נחרצת ציין ברוך: „אני מבקש לומר בשטות הישירה ביותר שהפסל, לדעתי, מיותר, פאתטי ומצחיק...“ הסברו להצבת הפסל סוציו-תרבותי, והוא מסביר זאת: „כל תינוק יודע שהמדדנים המחורבן (פיסלי קדישמן וכו') יצא לאנשים מן האף. שלושת העיגולים של קדישמן יושבים בנחת מבחינה אמנותית, בשנות ה-60, אבל בתל-אביב הם מודרניים חרוף, קשה השאי' בין קבוצה קטנה של זייפנים אלימים ובין מימסד עירוני מבחול, אשה ברוך התחלה של איוון תר בתי. כלומר, מייצג ראשית הוא מייצג באופן גאטיבי, כלומר, את החייתה האינס-טינקטיבית מהמדדנים הגל, וכן הוא מייצג תבנית של גייעות, סתמיית ושל מצר דקוראטיבי שאינו מפריע למתלכם הרגיל של החיים...“ אשה ברוך אינה, אפוא, רק המיקרה-של-עצמה. היא מייצגת חברה של מבסוטים מנומנים, אפילו לא בורגנים אמיתיים...“ כניספת לביקורתה, מביא אדם ברוך, התכתבות בין האורה א. שוקדינקי וראשי-עיריית תל-אביב, שלמה להט. להט קובע בתשובתו כי הפסל הומלץ על-ידי המבקר אמנון בר-זל. בנספת להתכתבות זו הגיב אמנון בר-זל: „בתקופה בה שימשתי כיועץ לענייני אמנות — לא התקבלה כל החלטה לגבי הקמתו, מיקומו, או מימונו של הפסל שי הוצע על-ידי הגברת אילנה גור...“ במי לים אחרות: מישו משקר כאן ● במור סף הסיפור של מעריב לראשית-שנת עומד להתפרסם רבי-שיח על בעיות-השעה בהש תתפות הסופרים יהודה עמיחי, א.ב. יהושע, חיים גורי ואהרון אפל-פלד ● בראיון שערך אלי פפרקורן עם הסופר-שוואן אלז ויזל, קבע ויזל, בתשובה לשאלה שעסקה ברשימתו „מכי-תב לפלסטיני צעיר“: „עכשיו אי-גי מכיר בזכותו של מיישלא-יהיה לי-הטיף לנו מוסר, ולא חשוב באיזו סוגיה אנו עוסקים...“

אדם ברוך, מיותר, פאתטי ומצחיק...

מדי שנה מופיעים בארץ כמה אלפי ספרים מקוריים, ומרביתם אינם זוכים לסיקור בגלי צה"ל. סופר שאינו מטרד מנושא זה הוא רב-אילנה מורכי גור, המשמש גם כבעלי-הבית של תחנת-השידור הצבאית. זו הסיבה שהביאה כנראה את עורכי-תוכן בית התרבות של התחנה, המום טוב באמצע, להקדיש ראיון מיוחד לסופר/רמטכ"ל לרגל צאת ספרו פלוגה ד'. בגוף הראיון סיפר גור בין השאר על בעיותיו כסופר, ואמר: „הקושי הסיפורי שלי הוא זה שאני כותב על אנשים שגהרגו, כך שיש לי חופשי-סיפורתי קטן...“ בתשובה לשאלה לתגובת-הביקורת על סיפרו החדש, ציין גור: „קיבלתי ביקורת טובה משני הילדים שלי... ומאנשי פלוגה ד'...“ נדיר ביותר בתולדות הסיפורת שסופר בודה מליבו מקום יישוב ● נדיר הנוטל לעצמו את השם שהסופר בדה. דבר נדיר זה אירע לסופר א.ב. יהושע, שבאחד מספוריו הדאמוניים, מסע הערב של יתיר, הוא מתאר כפר הררי הנחצה על-ידי פסרי רכבת. עלילת הסיפור מתארת את הנפשי-הפועלת, מסיטה את פסיה-רכבת שלעולם אינה עוצרת בכפר, ובביאה להתרסקות רכבת-הערב בתוהם מול הכפר על-מנת לזכות בחסדיה של אחת מגערות הכפר. שם הכפר בסיפורו של יהושע — יתיר, בימים אלה התבשרנו שגושי-אמונים עומד להקים בדרום הרי חברון יישוב בשם יתיר ● בראיון שהעניקה רעיית ראשי-המשלה, עליזה בגין, סיפרה בין השאר שהיא אוהבת לקרוא את סיפוריה של מספרת-המתח אגאתה כריסטי. באותו ראיון נמנעה הגב' בגין מלציין כי אחד המאפיינים את ספריה של אגאתה כריסטי הוא התיאורים האנטישמיים שבהם היא נוטה לתאר יהודים ● בימים אלה ראה אור עיתון 77 מס' 4, ובו ראיון עם המשוררת זלדה מיקושוניסקי בביר תה, וראיונות עם יואב פלך וז'ורז'ה הריפאי. בחוברת שירים רבים, ווארי-יאציות מאת גבריאל מוקר, אגב, בקרוב עומד לראות אור כתבי-עט סיפ-רותיפוליטי חדש הקרוי עתה, בעריכתו של גבריאל מוקר. כוונת כתבי-עט זה לרכז סביבו קבוצה של סופרים ואנשי-ירוח שמא-ליים ● אחרי הקרנת הגיירה הטלוויזיונית של חזרת ח'זעה על-פי סיפרו של סמירנה (מיהנסקי) יז'ר בפני הוועד המנהל של מליאת רשות השידור, טען נציג רוחת בוועד-המנהל, ד"ר אלי תבין (גונדר אליעזר): „הסרט עלול לשמש לתעמולת אויבי ישראל ואש"ף בפרט...“ ד"ר תבין הציע לגנוז את הסרט. יצחק מאיר, נציג המפד"ל בוועד-המנהל הוסיף: „יש בסרט סימני-שאלה לגבי צידקת מאבקנו בארץ...“ והוסיף שלהערכתו ישפיע הסרט לרעה על הנוער. יצחק מאיר הצטרף לתביעתו של ד"ר תבין לגנוז את הסרט. למרות זאת החליטה המליאה להתיר את הקרנתו לפני הציבור. אלא

סופר גור, חופש סיפורתי קטן

נאת בן עומר